

LOVE ACTUALLY

In ons gezin zijn we niet zo van de Kersttradities. We zien meestal wel hoe het loopt. Of we ergens worden uitgenodigd. Of dat we toch zelf het gourmetstel op tafel zetten. Altijd lekker! Kan ik zelf bepalen wat ik eet, hetgeen voor een moeilijke eter als ik wel zo overzichtelijk is.

Ook qua activiteiten rondom de Kerst is er bij ons geen vast stramien. Het is dus niet dat we jaarlijks de sjoelbak uit de garage halen of dat bij ons alle 30 secondsvragen aan bod moeten komen. En gelukkig is er nooit iemand die roept dat het tijd wordt voor een boswandeling, zoals mijn ouders vroeger. Zoals gezegd: het loopt hoe het loopt.

We maken hierop als gezin wel één belangrijke uitzondering. Met Kerst kijken we met zijn allen naar de film Love Actually. Wat een heerlijke film! Hier zit nu

echt alles in: onwaarschijnlijke liefde, onbereikbare liefde, uitgedoofde liefde, opbloeiende liefde en bestendige liefde. Net het echte leven.

De scène die op mij altijd de meeste indruk maakt - en waarbij ik dan ook gewoon ieder jaar weer een traantje moet wegpinken - is de scene waarin Emma Thompson, met de muziek van Joni Mitchell op de achtergrond, moet onderkennen dat het huwelijk dat voor haar tot dat moment als fijn en vanzelfsprekend voelde, op het punt staat van omvallen. En dat ze vervolgens haar rug recht en doorgaat.

Het is in een notendop wat ik zie gebeuren als cliënten bij mij aan tafel, geconfronteerd met een scheiding die hen als het ware overkomt, zichzelf oprichten en weer doorgaan. Omdat dit nu eenmaal in de natuur van mensen zit en omdat de meesten uiteindelijk toch veel veerkrachtiger zijn dan ze vooraf hadden kunnen bedenken. Voor mij steeds weer een kippenvelmoment als ik aan het einde van een emotioneel zwaarder traject ervaar en hoor dat mijn cliënt(e) weer positief naar de toekomst kan kijken. Zeker als dan gezegd wordt dat ik daar een steentje aan heb bijgedragen.